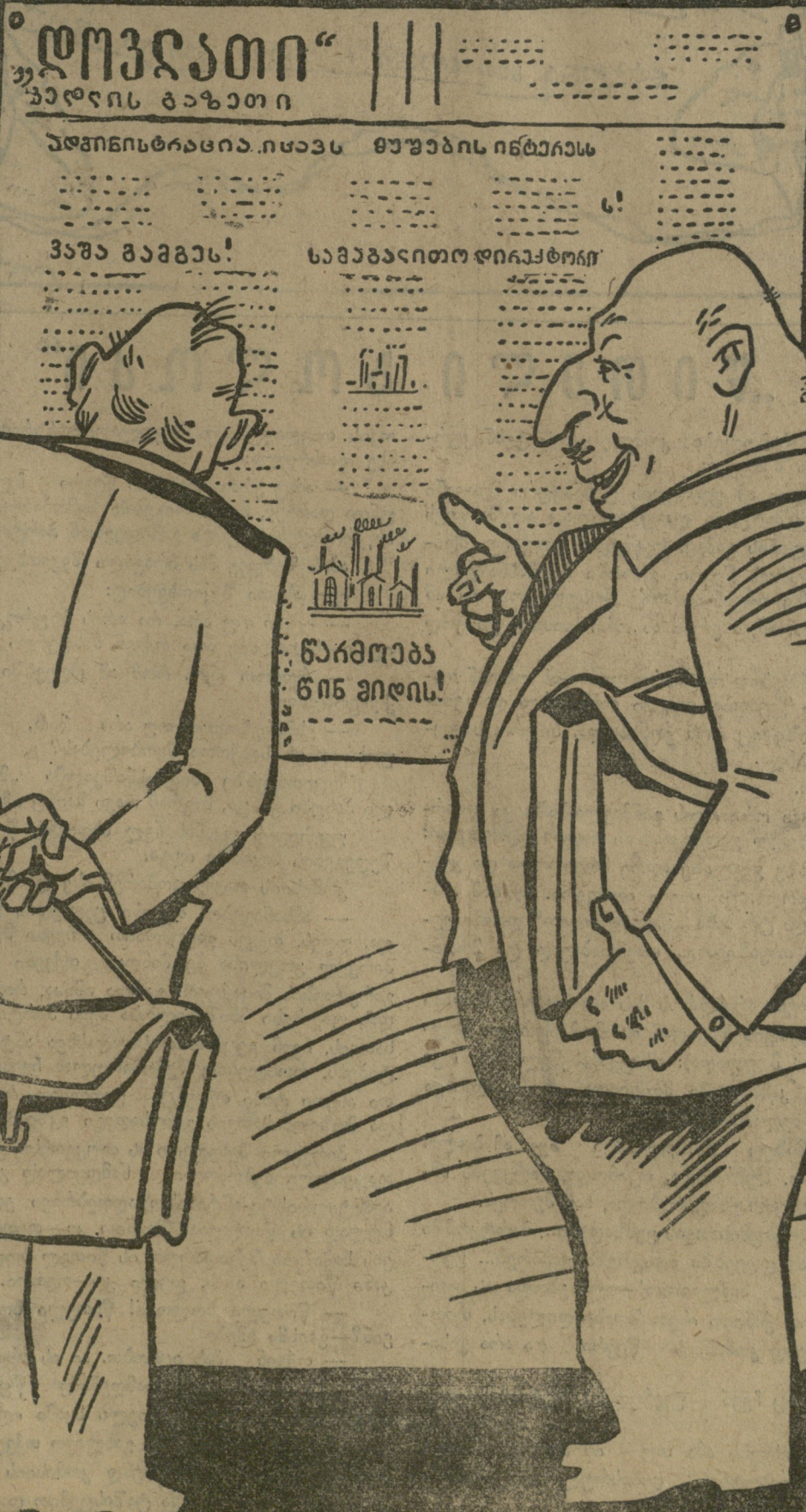

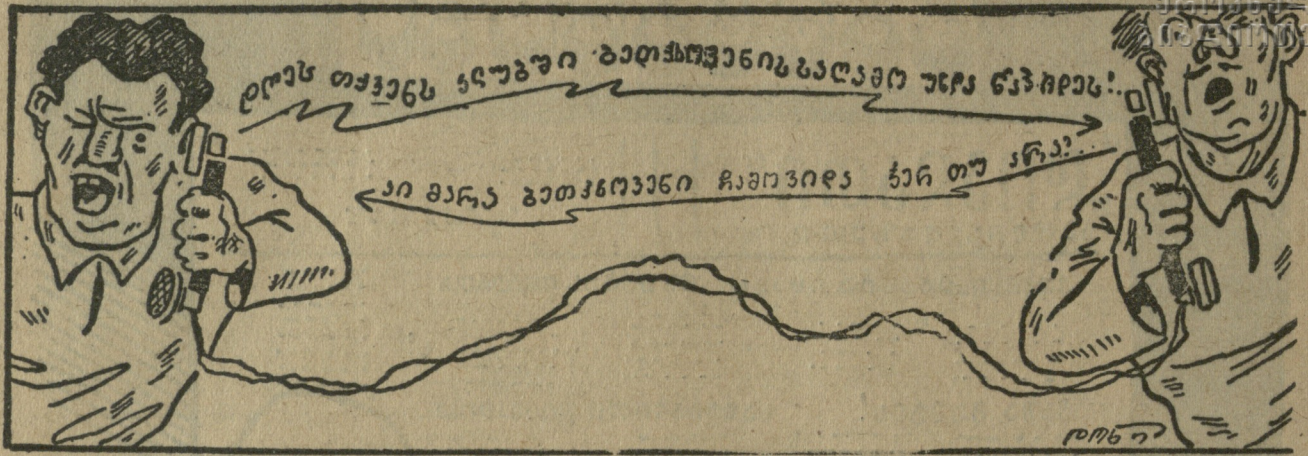
განგებობა

განგებობის
ბიულეტენი

J. Nadar

— აი, სომეხებთან, — მას უხმლავს, — რაც კედლბაზეთის სარედაქციო კოლეგიის წევრები დამავინაშრებით, კედლეს ბაზეთი ბამოსწორლა, — ალარ გზაკრიტიკებს!

„წითელი ბოლოკი“

ერთ-ერთ დაწესებულების კომუჯრედის ტექნიკურ-მანქანა მიაბო შემდეგი:

— მეორე წელია ამ უჯრედის ტექნიკური მდივანი ვარ, მასთან კონკავშირელი, და ერთხელაც არ მახსოვს რომ ამ დაწესებულების გამგე, უჯრედის ყოფილი მდივანი, ეხლა კი ბიუროს წევრი, გიორგი მიტმასნაშვილი უჯრედის სტდომბაზე თავის დროზე მოსულიყო. ის ან სულ არ მოვიდოდა, ანდა ერთი ან ორი საათით უთუოდ დაიგვიანებდა.

— გამგეა, საქმეებით რატვირთოლი.—ან ობდენ თავისთვის უჯრედის წევრები. თუ კი ვინმე სხია დაავიანებდა, საპატიო მიწვიცი რომ ქონიბოდა, ბიუროს საყვედურს გამოუტყბადებდა.

ეს იყო წინათ.

ამ უკანასკნელი ორი თვის განმავლობაში კი გიორგი არ გავდა წინანდელ გიორგის. ას იღარ ვცნობდით: უჯრედის სტდომბებზე ყველაზე ადრე მოვიდოდა და ყველაზე გვიან წავიდოდა. ეს კოივ არაფერი. მუდამ ამაჟი, „რომყოფი“ და ტრაბახა „აბრეშომივით“ დარბილებულიყო—ყველას თავაზიანად, თავმდაბლად და მოჩიდვებით ეპყობოდა.

პირადად ჩემთვის არასდროს მას ახანაფური სალაში არ მოუტია, ყოველთვის ზევიდან გაიმომცქეროდა (აღბად „ტექნიკურად“ მთვლიდა). ამ უკანასკნელ დროს კი ხელს მართმევდა, კაბინეტში მიწვევდა ან სხვადასხვა „დიდ“ საქმეებზე მელაპარაკებოდა.

უჯრედის სტდომბაზეც ის სულ სხვა იყო ამ ბოლო დროს, ვინმე წინათ. ხუმრობდა, იცინოდა, სიტყვებს ამბობდა, ხან ერთ ჯგუფს ესაუბრებოდა, ხან მეორეს.

— პარტიის პლენუმისათვის ვემზადები... პარტკომში მოსწენება მაქვს. ამ დღეებში მოსკოვში ვაპირებ... გერმანიის მივლნიბას მადლივიბო!—ჟიბნებოდა ის ყიყლას. ერთი სიტყვით ქნბიდა ისეთ შთაბეჭდილებას, თითქოს ის იყო გამწმენდ კომისიის წევრი და არა ვასაწმენდი.

ერთი თვეა, რაც ჩვენ უჯრედში პარტიის წმენდა იყო.

გიორგის შეკითხვებს ამა თუ იმ პირთა მიმართ, რომლებიც „იწმინდებოდნენ“, დასასრული არ ჰქონდა. მორიდ სიტყვებსაც ამბობდა.

მისი რიგიც მოვიდა, გიორგი გამოიძახეს. მან დიდხანს ილაპარაკა თავის წარსულზე. თავისი თავი ხალხის-

თვის თავდადებულ რევოლიუციონერათ გამოიყვანა და ასე დაასრულა:

— არც ერთი უღირსი წევრი ჩვენს პარტიაში არ უნდა დარჩეს, ჩვენს რიგებში შემოპარულან უტუბო პირები, რომლებიც უნდა განიდევნონ პარტიიდან!

ამის შემდეგ მას მრავალი შეკითხვები მისცეს.

იყო ასეთი შეკითხვებიც:

— იცით თუ არა, რა არის ბიუროკრატობა, და თუ იცით—ხართ თუ არა თქვენ ნამდვილი ბიუროკრატი?

— როგორ იყო, რომ ამ დღეებში ქუჩის ქალებში ქიფობდით?

— ეხმარებოდით თუ არა მათ, რომლებიც ძირს უთხრიდნენ საბჭოთა წყობილებას?

შეკითხვებზე მიტმასნაშვილმა „მიკბულ-მოკბული პასუხი გასცა, მაგრამ თავი მაინც „მაღლა“ ევირა.

უჯრედის უკანასკნელ სტდომბის წესრიგში წმენდის შედეგების საკითხი იღვა.

კომისიის თავმჯდომარემ ასე დაიწყო:

— ამხანაგებო! თქვენი უჯრედის წმენდა დასრულა და. დღეს, თქვენ გაეცნობით ჩვენი მუშაობის შედეგს. პირველ ყოვლისა მე მინდა თქვენი ყურადღება ერთ გარემოებას მივაქციო. გარდა იმისა, რომ პარტიის წმენდას უაღრესი მნიშვნელობა აქვს პარტიის გაჯანსაღებისათვის, ჩვენ ვეცნობით სხვადასხვა ანტისაზოგადოებრივ ტიპებს, რომლებიც შემოპარულან ჩვენს პარტიაში. ერთი ასეთი ტიპი თქვენც გყოლიათ, რომელიც აშვიათი და მუწიუმისათვის გამოსადეგი იკუნებლოარია.

პირველი შეხედვით ის საუკეთესო კომუნისტია, თავდადებული მებრძოლი, ნამდვილად კი წმინდა წყლის ავანტიურისტი-ანტისაზოგადოებრივი ელემენტი. გარეგნულად ის წითელია, შიგნით კი—თეთრი, სისწორისათვის საჭიროა შევადაროთ ის წითელ ბოლოკს, რომელსაც კანი წითელი აქვს, გული კი—თეთრი.

— წითელი ბოლოკი! წითელი ბოლოკი! ვინ არის ვინ?—გაისმა ხმები.

— თქვენ მას იცნობთ. აი ის არის!—და მან ხელს გაიშვირა იქით, სადაც რამდენიმე წუთის წინად გამგე იჯდა, ხოლო ეხლა ცარიელი სკამი იდგა.

— სა, გაპარულა! ის გახლავთ თქვენი გამგე გიორგი მიტმასნაშვილი.—პარტწმენდ კომისიის თავმჯდომარის ეს უკანასკნელი სიტყვა ტაშისცემით დაიფარა.

გამგე კი დარბაზში აღარ სწანდა.

შუმბარა.

„გაუგებრობა“

როცა მაზრაში კოოპერატივების რევიზია დაიწყო, კოოპერატივი ჩევენი ოჯახი“-ს გამგე-ანტონ, ამბობდა:

— სხვებმა იკითხოს, თორემ მე რა! ყველაფერი თავის როზე მაქვს. კოოპერაციის არც ერთი ლოზუნგი არ დამჩნენია, რომ ცხოვრებაში არ გავტარებინოს!

ამიტომ რევიზიის მოსვლას ის დამშვიდებით შეხვდა.

რევიზიამ დაწვრილებით გამოიკვლია ყველაფერი.

— კოოპერატივში მოწყობამდე, რას აკეთებდით თქვენ?— შეეკითხა ანტონს რევიზიის ერთი წევრი.

— საკუთარი სავაჭრო მქონდა. მაგრამ შემდეგ შევიგნე, რომ კერძო ვაჭარი თავის ინტერესებს უფრო იცავს, ვიდრე ხალხისას. ამიტომ თავი დავანებე ვაჭრობას და...

— თუ გადასახადებმა შეგავიწროვეს?— შეაწყვეტინა სიტყვა ანტონს რევიზიის მეორე წევრმა.

— რა თქმა უნდა, გადასახადებმაც ხელი შემიწყვეს, რომ ეს შეეგნო და ხელი ამელო კერძო ვაჭრობაზე... თქვენ, ალბად, გეცოდინებათ, რომ ლენინი ამბობდა:

„ყოველმა კომუნისტმა უნდა ისწავლოს ვაჭრობა“-ო... მაშასადამე, ლენინი არ იყო ვაჭრების, და მით უფრო ყოფილ ვაჭრების, წინააღმდეგი.

— უფროსი ნოქარი რა არის თქვენი?

— ცოლის-ძმა განლაეთ.

— რატომ დაითხოვეთ უწინდელი ნოქარი და მის ადგილზე ცოლის-ძმა მიიღეთ?

— იმიტომ, რომ, მოგეხსენებათ, კაცი თავისიანს უფრო ენდობა. თავისიანი არ გიღალატებს და არაფერს დაგაკლებს. მე ხომ ყველაფერში პასუხისმგებელი ვარ?! ამიტომ ვერ ვინდობდი გარეშე კაცს.

— უმცროსი ნოქარი?

— ის ჩემი მონათლულია. მენშევიკების დროს მოვნათლე, თორემ ოქტომბრის რევოლუციის შემდეგ ღმერთი და ეკლესია არა სწამს... მასაც ვენდობი, როგორც საკუთარ ჩემს თავს. მირონს ხომ არ უღალატებს და ხომ არ შემარცხვენ?!.

— ალბათ მოლარე ქალიც თქვენი ახლობელი ჩქნება!?

— ცხადია. ახლობელი კი არა, ნამდვილი ჩემი ცოლია მეფის ღრონდელი ჯვარდაწერილი. მოლარე ყველაზე უფრო ღვიძლი უნდა იყოს, რადგან ფული მას აბარია.

ამიტომ ჩემი არჩევანი ჩემს ცოლზე შეჩერდა, მიუხედავად იმისა, რომ ამ თანამდებობაზე თემკომმა პარტიული ქალი ცოდნე და გამოცდილი კომკავშირელი გამოიგზავნა. მართალია, მოლარედ ქალია და, როგორც ქალი ფულის მოყვარულია, მაგრამ ყველაფერი რაც კი მოესურვება: ღუბი, პუდრი და სხვები ყველაფერი, აქა და აქა — ამბობენ: კოოპერაცია გზაა სოციალიზმისა-ენო... ჩემთვის კი— გზა დარჩა გამსახლისაყენ.

— ანტონს გული საფულეს ჰქონდა, ასეთი „ერთგული“ მუშაობისათვის ის ერთი თვის ხელფასის რაოდენობით საჩუქარსაც მოელოდა.

მაგრამ, წინააღმდეგ მისი იმედისა, თავი გამსახლში აკრევენეს.

ზის ეხლა ანტონ გამსახლში და ფიქრობს:

— არა, ეს გაუგებრობაა! სასამართლო გამოასწორებს რევიზიის შეცდომას... ტყუილი ყოფილა ლოზუნგი: „კოოპერაცია — გზა და ხილია სოციალიზმისაკენ“... ჩემთვის კოოპერაცია გზა და ხილი დარჩა გამსახლისაკენ-

ისელია

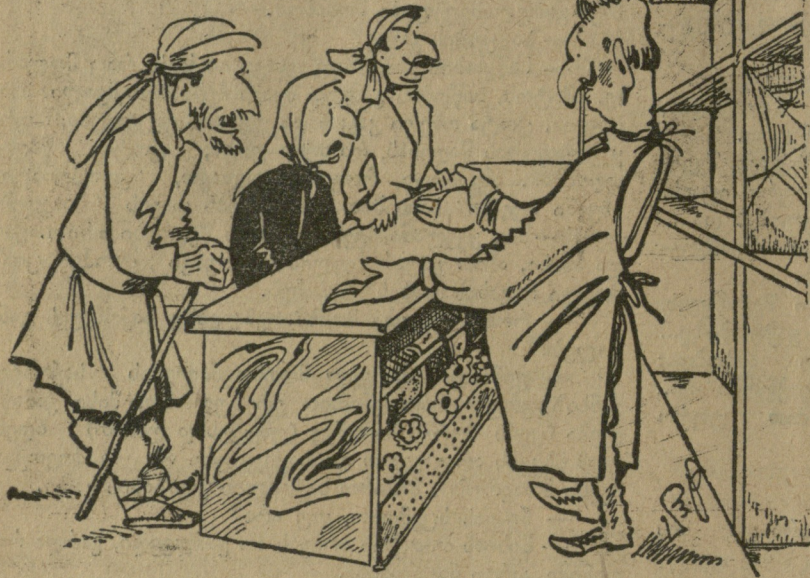

„ტარტაროზი“-ს შემდეგი ნომერი
ს ვ ე ც ი ა ლ შ რ ი
ოქტომბრის რევოლუციის
გამოვა ხუთშაბათს, 7 ნოემბერს.

შემდეგი მორიგი ნომერი გამოვა 17 ნოემბერს „ტარტაროზი“-ს 5 წლის თავის აღსანიშნავად თანამშრომლებს ვსთხოვთ მოგვაწოდონ მას ლები.

ფიცი გვყავს, გოლო გვაკვირებს

ნიჭები პირველ მოთხოვნებში
საქონელს თაიხიანებისათვის მა-
ლავენ.

ნოქარი: — რა ვქნა, ბატონო, საქონელი არა გვაქვს, თაროები ცა-
რიელია, თქვენც კარგად ხედავთ!

გედნიერი დღე

(აზრი ნასესხებია)

ქაფტრესტის თავმჯდომარე ჩიყვა-
ძემ ქარხნის დირექტორი ბრიყვაძე
ავტომობილით მიაცილა თავის და-
წესებულებამდე.

თავმჯდომარეს დირექტორთან
მხიარული ბაასი ქონდა გამართული:
ერთი სასაცილო ანეგდოტიც კი უამ-
ბო, გამოთხოვებისას ხელი მაგრად
ჩასჭიდა და თავაზიანად უთხრა:

— რატომ არ დადინარ ჩემთან?
შემოიარეთ როგორმე ამ საღამოს.
თქვენი ცოლი ანიკოც თან წამოიყ-
ვანეთ!.. არ დაგავიწყდეთ!.. გელით!..

დირექტორი თავმჯდომარის თა-
ვაზიანობამ და სტუმართმოყვარეო-
ბამ ისე გაახარა, რომ მისი თვალები
კმაყოფილი ბავშვის თვალბივით
აციმციმდნენ. ხუმრობა ხომ არ იყო
უფროსის ასეთი ყურადღება?..

ხედავს, ხედავს, სურვილია ისე
შეუცვალა დირექტორს ხასიათი,
რომ იგი მის კაბინეტში შესულ კო-
მერციულ განყოფილების დირექ-
ტორს არაჩვეულებრივი თავაზი-
ანობით შეხვდა.

— გამარჯობათ, გამარჯობათ, მე-
გობარო! როგორ ცხოვრობთ, რა
იცით ახალი?.. მოხსენება გაქვთ?
არაფერია, ხვალისთვის იყოს... მირ-
თვის ყურძენი! ნამდვილი განჯი-
საა!.. დაბრძანდით!..

ამ სიტყვებზე ქარხნის დირექტორ-
მა განყოფილების დირექტორის ყურ-
ძნით საესე პარკი გაუშვირა. შემდეგ
„ლიმონის“ პაპიროსი გააბოლა და
განაგრძო:

— ეს ეს არის ახლა მოვედი, ჩვენი
ტრესტის თავმჯდომარემ მომაცი-
ლა... საუცხოვო ყმაწვილია... მართ-
ლა, რატომ არ დადინარ ჩემთან?..
შემოიარეთ როგორმე ამ საღამოს.
თქვენი ცოლი—თინიკოც თან წამო-
იყვანეთ. არ დაგავიწყდეთ! გელით!..

კომერციული განყოფილების დი-
რექტორიც ქარხნის დირექტო-
რის თავაზიანობამ და სტუ-
მართ მოყვარეობამ ისე გაახარა, რომ
მისი თვალბივით მხიარულ ბავშვის
თვალბივით აციმციმდნენ. მისთვის
საც ხუმრობა ხომ არ იყო უფროსის
ასეთი ყურადღება? და მასაც ტანში
სიამოვნების ტკბილმა ეროუანტელმა
დაუარა.

კოტა ხნის შემდეგ კომერციულ
განყოფილების დირექტორის კაბი-
ნეტში „გლაგუზი“ შევიდა.

დირექტორი მას უჩვეულო თავა-
ზიანობით შეეგება.

— გამარჯობათ, მეგობარო, გამა-
რჯობათ. ხარჯთ-აღრიცხვა? ალ-
ბად დაიქანცეთ... სარქარო იყო?
არაფერია, ხვალისთვის იყოს... ინე-
ბეთ პაპიროსი! საუკეთესო ხარისხი-
საა; სპეციალურად გამოიმზადნა ვრ-

თმა ნაცნობმა. სხვა, როგორ ხართ,
როგორ მიდის თქვენი საქმეები?
ცოლ - შეილი ხომ გაქვთ? გულს?
დიდი ხანია, რაც დაბრუნდნენ? ვა-
რაკიდან? რატომ არ დადინარ
ჩემთან? შემოიარეთ ამ საღამოს
თქვენი ცოლი ნინიკოც თან წა-
მოიყვანეთ. არ დაგავიწყდეთ, გელით.
„გლაგუზზე“ დირექტორის თავაზი-
ანობამ ისეთი გავლენა მოახდინა,
რომ სიხარულით დაიბნა.

ალარ იცოდა რა ეპასუხნა.
უკან დაბრუნებისას „გლაგუზი“
უფროს მოანგარიშის მაგიდასთან შე-
ჩერდა და პირველად, მის სამსახურის
განმავლობაში, ამხანაგურ კილოთი
მიმართა:

— თქვენი ბალანსი დიდებულთა
სხვა, ისე თავს როგორ გრძნობთ, ამ-
ხანაგო? ალბად მოწყენილი ხართ,
როცა შინ ბრუნდებით. ასე არ ვარ-
გა... უნდა გავერთოთ. რატომ არ და-
დინარ ჩემთან? შემოიარეთ რო-
გორმე ამ საღამოს... მათიკოც თან
წამოიყვანეთ, — თქვენი მეუღლე.

მოკლე ხანში უფროსი მოანგარი-
შე — საქმისმწარმოებელთან ბაასობ-
და:

— მოდიტ, უთუოდ მოდიტ! თქვე-
ნი მეუღლეც წამოიყვანეთ, არ და-
გავიწყდეთ, გელით...

საქმისმწარმოებელი კი რეგისტრა-
ტორს ეუბნებოდა:

— მოქაჩე ამხანაგო, მოქაჩე! შემო-
იარე ჩემთან ამ საღამოს! ცოლიც
მოიყვანე. ნარდს ვითამაშებთ, გავე-
როობით...

საქმისმწარმოებლის საქციელით
გამხნევებული რეგისტრატორი ში-
რიკს პირდებოდა, რომ იგი უთუოდ
მისცემდა მსვლელობას უკანასკნე-
ლის ჯამაგირის მომატების საკითხს.

შიკრიკმა კი (ჯამაგირის მომატე-
ბით დაიმედებულმა) ცოლს მიმართა:
— მალე სადილი! შემდეგ კი მუშ-
კობაში წავიდეთ; ფეხსაცმელი მინდა
გიყილა.

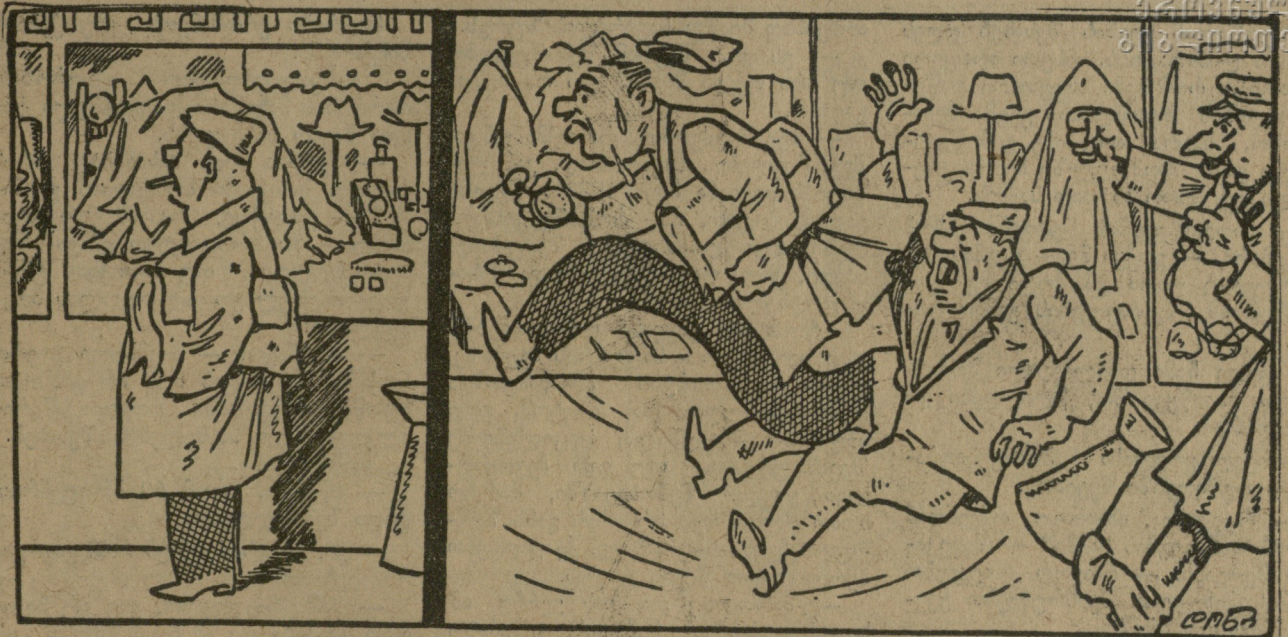
შიკრიკის ცოლი ისე გაახარა ქირის
მზრუნველობამ, რომ არც კი დაფიქ-
რებულა, ისე გადაუგდო სამზარე-
ულოში შესვლისთანავე შეხვედრილ
ჭრელ კატას ხორცის დიდი და მსუ-
ქანი ნაჭერი.

— ციკუნია კმაყოფილად ახრ-
ბუნებდა ხორცის ნაჭერს და არ იცო-
და, რომ დღევანდელი საყოველთაო
ბედნიერების მიზეზი ისეთივე კატა
იყო, როგორც ის.

მხოლოდ არა წაბლისფერი, არა
მედ თეთრი და ბეწვებ გადაფრული,
რომელიც იმ დილით ქარხნის დირე-
ქტორმა საჩუქრად გაუწვანა ტრეს-
ტის თავმჯდომარეს.

სამსახური
გაზეთი

წმინდაძე და წმინდის გამოცხადების შემდეგ

დაწინაურებულნი

ახსრ-ქარხანა № 3

ქარხნის დირექტორი ბაირამოვი ზის თავის კაბინეტში და ელაპარაკება ამავე ქარხნის ინჟინერს ტერხაჩატუროვს:

— მართლაც კარგად მირჩიეთ—მუშკორების დაწინაურება.

— აჯი გეუბნებოდით! როცა მუშკორს დავაწინაურებთ, ის მუშკორობაზე ხელს იღებს, რადგან მუშკორობის ძარღვი ეჭრება. გარდა ამისა, ჩვენ შეგვიძლია ხელისუფლების წინაშე ვსთქვათ, რომ ჩვენ მუშკორებს კი არ ვსდევნით, არამედ, პირობით, ჩვენნი ვაკრიტიკებისათვის კიდევ დავაწინაურეთ—თქო.

— სწორედ ასეა. მას შემდეგ, რაც ჩვენ დავაწინაურებთ უშკორი ნაცვლიშვილი და ოსიპოვი, რომლებიც უწინ მოსვენებას არ გვაძლევდნენ,— ამათმა არა თუ გაზეთში წერას, გაზეთის კითხვასაც კი თავი გაანებეს.

გირინი.

გორჯომის კოოპერატივში

გამგეობას ამშვენებს პარტიდან დაძრული. (ახალაძე გვარადა, იცის წესი და-ძმური).

ვისაც გინდა მას აძლევს შაქარსა თუ კალოშსა, კოოპერატივს თვისათ თელის და ამგვარად ხარობსა. კალოშებზე შაქარზე მოხდა იმ დღეს „სკანდალი“ ზოგს თავშალი დაეხა, ზოგს შიგ დაჩრა სანდალი.

ვერც კი გაეკარები წითელ სასადილოსა, (რამდენიც გასურს მიირთმევ აქ დაბეჭდილ ღვინოსა), დილას მისულს საღამოს გელირსება სადილი, თუ საღამოს მიხვედი მოგართმევენ ხვალ დილით. კაცმა, რომ სთქვას არ არის ჰიგიენა დაცული; მოურეცხავ „თეფშზე“ სუბი ხშირად დასხმული; ფასი გვსდება იგივე, როგორც კერძოსთანაო, გამგეობას არ აწყენს ტარტაროზის „ნანაო“.

ბარკოკრი.

ვ ა ი მ ე, ვ ა ი მ ე!

მარტყოფის კოლექტივებისთვის ტფილისიდან გავზავნილი შაბიამანი 11 დღე იყო გზაში.

(ჩვენი საბჭოალური გამოცემა-ვიდან).

მიწსახკომი (რკინის გზას): — შხარს უჭერთ თქვენ შემოდგომის თესვას?

რკინის გზა: — ვაიმე, ვაიმე! მე და შემოდგომის თესვას შხარი არ დაუჭიროო? თესვის კამბანია ჩემი სტიქიაა. ჩვეულებრივი თესვა რომ თავდება, მე ტვირთების თესვას იწყებ ხოლმე გზაში და ეს მხოლოდ იმიტომ, რომ, თუ რამე არ დავთესე (ამბანთები, ბარგი და სხვ.), ისე ვერ გააძლიბ.

მიწსახკომი: — გესმით შაბიამანის მნიშვნელობა თესვისთვის?

რკინის გზა: — ვაიმე, ვაიმე! მე და ეგ არ მესმოდეს? შაბიამანის ხსნარში, ხომ თესლს ატარებენ, რომ მას მავნებელი აღარ გაუჩნდეს?

მიწსახკომი: — იცით თქვენ რამანძილია ტფილისიდან ვაზიანამდე?

რკინის გზა: — გული მთლად მომიკალით! მე და ეგ აღარ ვიცოდეს? ეგ ხომ მეორე სადგურია ტფილისიდან!

მიწსახკომი: — იცით თქვენ ტვირთს რომ ჩაიბარებთ თავის ღრაზე ანდა გადაიტანდეს?

რკინის გზა: — მაშ მე თუ არა ვინლა უნდა იცოდეს?

მიწსახკომი: — მაშ რატომ მოხდა. რომ მე ტფილისიდან ვაზიანში 5 კასრი შაბიამანი გავგზავნე 23 სექტემბერს და 4 ოქტომბრამდე არ მიუღიათ. როგორ მოხდა, რომ ტფილისიდან მეორე სადგურზე ტვირთის მიტანას 11 დღე მოუხდა?

რკინისგზა: (წითლდება, ყვითლდება, ლურჯდება და ბოლოს): — ე-ე! ბერეგის, ასტაროჟნა! ვაგონ ვ პარკ პაიდოტ! (მიწსახკომს) — უკაცრავად... ცოტა მაგვიანდება... შემდეგ ემუშაიფოთ... (მიიბარება).

კოლექტიველი.

სუთწლიან გეგმის შესახებ

სუთწლიან გეგმის შესახებ დღეს ყველა ღელავს. ისეთი არაფერი მადარია, რომ ჩემი საკუთარი დაწესებულების სუთწლიანი გეგმა შევადგინო, მაგრამ არც ისე გამოწყვეტილი ვარ, რომ გულზე ხელდაკრეფილი ვუტყვირო ამ დიდ საქმეს.

— მარტო გეგმის შედგენა ხომ არ კმარა, — ვთქვი მე, — გეგმას შესრულებაც უნდა და მოდი მე ვიკისრებ ამ შესრულების გამორკვევას.

ავიღე ჩემი დაგლეჯილი პორტფელი, ჩავიწყვე შიგ ქაღალდები და ავლიონდი.

პირველ ყოვლისა პროფესიონალურ კავშირებში შევიბრე.

— როგორია, ამხანაგო, თქვენთან სუთწლიან გეგმის საქმე? — შევეკითხე მდივანს. — როგორ ატყობთ გეგმის მიხედვით შესრულებით ყველაფერს თუ არა?

— რის შესახებ, ამხანაგო? — ვკითხა მდივანმა.

— თუნდაც წერა-კითხვის უცოდინართა ლიკვიდაციის შესახებ. გვეყოლება თუ არა ხუთი წლის შემდეგ წერა-კითხვის უცოდინარი? ხომ იცით, ეს მთავარი ამოცანაა ჩვენი!

— ხუთი წლის შემდეგ, რა თქმა უნდა, არ გვეყოლება! — მიპასუხა მან. — ჩვენს კავშირში სულ 150 კაცი გვყავდა წერა-კითხვის უცოდინარი. ასი მათგანი სამსახურიდან დავეთხოვეთ, 25 — სიბერის გამო მოკვდა; დავიჩინა ოცდა ხუთი; ამით ამ ხუთ წელიწადში რამე კი მოუვათ, ან და კავშირიდან გავიჩიხავით. ასე, რომ, დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ, ხუთი წლის შემდეგ არამც თუ წერა-კითხვის უცოდინარები, — ყველა პოეტები და მწერლები გვეყოლება კავშირში. — სიამოვნებით სთქვა მან.

— როგორ! პოეტებიც შემოდინან თქვენს კავშირში?

— შემოდინან კი არა, უმეტესობა პოეტებია. ვინც წერა-კითხვა იცის, ყველა პოეტობს. ამ ხუთ წელიწადში კი სრული ასი პროცენტად გვეყოლება პოეტები.

— ძალიან კარგი, ძალიან კარგი! — უპასუხე მე და დავკმაყოფილდი მისი პასუხით.

— თქვენ რა გაქვთ ვათვალისწინებოლი სუთწლიან გეგმაში? — შევეკითხე ბათონის ქალაქის აღმასკომში ერთ პასუხისმგებელ პირს.

— ოოო, ბევრი რამე, ბევრი ჩემო კარგო, — მომიგო მან. — მთავარი კი არის ქალაქში კანალიზაციის გაყვანა, ქუჩების გაფართოება, ტრამვაის გაყვანა, თეატრის აგება, სახლების აშენება, ნავთსადგურის გაღრმავება და სხვა ასეთები! — მიპასუხა მან და

არხინად მიიწვა სავარძლის ზურგს. — ეს კი, მაგრამ შესრულებით თუ არა თქვენ მუგას? აი რა მინდა გავიგო.

— თუ შევძელით, რა თქმა უნდა, შევასრულებთ. მაგალითად, კანალიზაციის გაყვანა ჩვენ 1923 წელს გადაწყვეტილთ, ის რომ შეგვესრულებია სუთწლიან გეგმის შემუშავებამდე, ეხლა რაღა გვექნებოდა შესრულებელი!

ტრამვაის გაყვანა დამოკიდებულია ელექტრო-სადგურის აგებაზე. ყველა ეს საკითხები ერთმანეთზეა დამოკიდებული და ამიტომ, თუ ხელი არ შეგვეშალა, აუცილებლივ შევასრულებთ. თუ ვერ შევასრულეთ, ყოველ შემთხვევაში, მარტო ხუთი წლით ხომ არ არის განსაზღვრული ჩვენი სიცოცხლე, ქე ვაღგენთ მეორე ხუთი წლის გეგმას.

— მართლაც და რას ვერჩი ამ ხალხს, — ვთქვი ჩემთვის, — მარტო ხუთ წელიწადში ხომ არ უნდა გადაკეთოთ ყველაფერი!

კმაყოფილი გამოვედი და, ვინაიდან გვარაინად მოლაღული ვიყავი, მუშკოაზში შევიარე.

ჩამოვჯექი სკამზე და დავიწყე თვალღებება.

ნოქრები ერთმანეთს ენთქებიან სიჩქარეში.

ვათვალისწინებდი იქაურობას. თაროების ნახევარი დაკავებული ქონდა მაგარ სასმელებს.

— მეონია ამის შესახებაც არის რაღაც ნათქვამი სუთწლიან გეგმაში? — ვიფიქრე, მაგრამ ვერ გავიხსენე, — 50 პროცენტით უნდა შემცირებულიყო, თუ პირიქით, უნდა გაფართოებულიყო ალკოჰოლის მიწვევლობა!

— ამხანაგო, — მიემართე ერთ ნოქარს, — თქვენ ხომ არ ვახსოვთ სუთწლიან გეგმაში როგორ სწერია ალკოჰოლურ სასმელების შესახებ. მან ჩაიცინა.

— სწერია, რომ 60 პროცენტით უნდა შემოკლდესო.

— კი, მაგრამ თქვენ რომ ვაგიფართოვებთ!

— მაშ, რა ვუყოთ, თუ არ მივიღეთ ზომები და ამ ხუთ წელში არ შეესივით რაც მაგარია? ისე როგორ შევიმოკლებთ! ვანებს ხომ ვერ ვიკეთებთ მისგან? — მომიჭრა მან სიტყვა.

მე გულიანად გამეცინა, აღარ ვიცოდი რა მეპასუხა, ავდექი და სახლისაკენ წამოვედი.

ს. ოზოლი

ცოტა რამ

(ჭუთაისი)

ეხლა მინდა, რომ ავსწერო საფორჩხის უბან-შხარე, რიონპესის მუშები თუ რად არიან მგლოვიარე. იქ კოწია მიკიტანმა სამიკიტნო გაგვიხსნა და... შემდეგ ტკბილი ჩვენ ცხოვრება გავვიმწარდა, გავვიშხამდა: „თვიდან თვემდე აქ იხარჯეთ თქვენთვის არ მშურს მე ნისია; მიკიტანს ქე მიძინან,

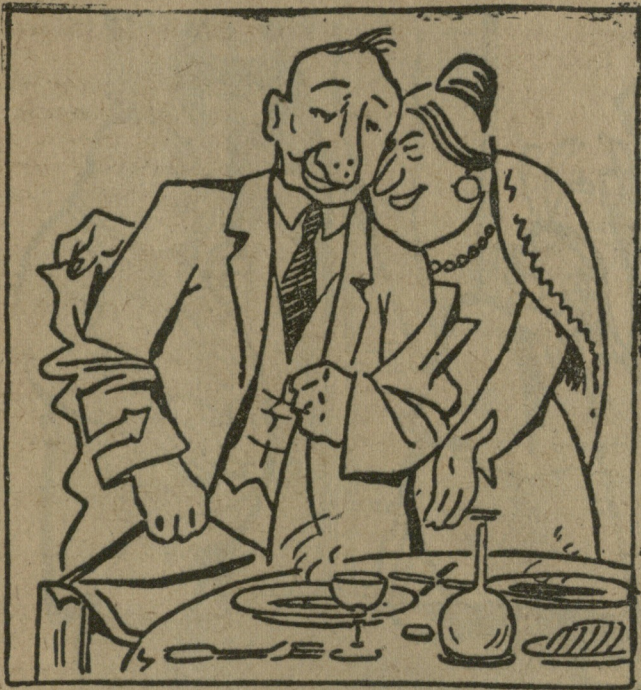
მაგრამ კი მაქვს სინდისია“. ჩაითრია მან მუშები, ერთი სამად ყველას აწერს, (შეგნებული დაუმაღლებს, მე მეონია ამის დამწერს)... და თვის ბოლოს მუშტი-კრივი და ვინება, როგორ ვინდა; როგორც ხედავთ უწყსობა ამ დღეებში დავგროვირდა. ბურჯანაძეს ერთხელ ჯონიც უცებ თავში გადაარტყა, კუთხე წამსვე ახმაურდა, ვანგაში და სტვენა ატყდა.

— მომბითა ვარ, უნდა ვავსკდე. ტარტაროზო, იქით, აქეთ საფორჩხია ავიწერეთ და სურათი დავანახვეთ. ჯულაშვილის ქუჩას ვნახავ (ნომერია ოცდა ექვსი) ყური მივდეთ, მკითხველებო, დასრულდება ამ წამს ლექსი. აქ მჭედლის ცოლს, ვინმე ეკას სამიკიტნო გაუღია; სახლის კარი დუქნის ნაცვლად მას ნახევრად გაუღია. ვაქრობს: ღვინოს, არაყს, ხილსაც, რათ არ სთხოვენ პატენტს ნეტავ? ასეთ დღეებს, ინსპექტორო, მითხარ, რათ არ გამოაკეტავ?

— მამაჩემი ერთი თვეა, რაც ვარდაიცვალა, და შენ ეხლა მატყობინებ? **ფოსტალიონი:** — არ დავაგიწდეთ, რომ დებეშა!

შინდინსკი ზომბ.

სანამ მქონდა ადგილი,
ჩინა იყო ადგილი.

ებლა რა ვქნა მითხარი...
სამარე ვინ მითხარი!

ზესტაფონის ცხოვრებიდან

— ძალღებთან ბრძოლამ კარგი შედეგი მოგვცა: ასამდე ძალღი და ლეკვია მოკლული. თუმცა ლეკვები ცოდეა კი იყო, მაგრამ... „ლეკვი ლომისა სწორია, ქუ იყოს თუნდა ხვადია“ — მითხრა მილიციის ერთ-მა თანამშრომელმა, რომელმაც გადმოიღო „გეკო“-ს სისტემის თოფი და, თუმცა გამვლელ ქალებს ძალიან შეეშინდათ, სროლის შედეგით ერთი ფრთა - მოტეხილი ბელურა მაინც დარჩა.

ლორების მთელმა ჯოგმა იჩინა თავი, მაგრამ აგერ ამ ორი თვის შემდეგ მოდის რელიგიური დღესასწაულები და იმათაც ავუღამით ფეხს. შემდეგ კატების წინააღმდეგ ვაილაშქრებთ... შემდეგ კი...

—:—

მე უკვე „ეპო“-ს კანტორაში მივ-რბოდი ქუდმოვლევჯილი.

— რაშია საქმე, რომ ვაჭრებით გაგივსიათ აქაურობა? — ვკითხე კა-ლენიკეს.

— ნეტა იმდენი საშუალება მქონ-დეს, რომ ყველა ვაჭრები მივიღო „ეპო“-ში. მაშინ ყველა გაანებებს თავს ვაჭრობას. ეს არის კერძო ვაჭრობასთან ბრძოლის იმიოთი მე-ორი.

რაღაც 3—4 საათის ლოდინის შე-მდეგ, გავატარე წიგნაკი და გავეშუ-რე კოოპერატივისაკენ.

— დედას უტირებ იმერეთს; მა-გათ ვაჩვენებ სეირს! — წამოიძახა ჩემს გვერდით კ. საყვარელიძემ.

— მეც არ შემატყოს იმერლობა და ქე არ მითაქოს ერთი - ორი; ძვე-ლი ხელობა არ გეიხსენოს- მეთქი! —გავფიქრე და გურულ კილოზე შევეკითხე:

— რაიზა ემუჭრები იმერლებს?

— იმერლებს კი არა, კოოპერატი-ულ სახ.-ბა „იმერეთს“ გამოუკრავს განცხადებები: კულაკებს და ჩარჩ-ვაჭრებს არ ჩაუვარდეთ ხელში, ყურ-ძენი და ტკბილი ჩვენ ჩავვაბარეთო.

— შერე, რა გაქვს შენ მაგის საწი-ნალმდეგო?

— რაფა რა მაქვს! მე მინდა მაგათ კონკურენცია გაუწიო; დამამზადე-ბელი პუნქტების გამგედ სულ კულა-კები, ყოფ. ვაჭრები, აზნაურები და ყოფ. კომისრები მყავს. იმათ თუ არავინ მოუტანა ყურძენი, ხომ დავი-ლუპე!

— ხო, მართლა, მაგის შესახებ გაზეთში იყავით გაწერილი და რა უქენი გაზეთს?

— რა უქენი და დავხიე. ქე გაიძა-ხოინ: კოლია საყვარელიძეს რომ თავი მოსჭრა, მისი ტანიდან მაინც „პრისტავი“ ამოვარდება თავისი პა-გონებითო, — და მართალიც არის! —დამთავრა სიტყვა და ისეთი მო-ჰკურცხლა თავისი კარეტით, რომ მეგონა: „წმინდა“ ილია გაფრინდა ზეცაში თავისი ეტლით-თქო.

—:—

კოოპერატივის № 1 მალაზიაში შევედი:

— რა ღირს ის ფანელი? — ვკითხე ნოქარს.

— გაყიდულია.

— კაცო, მანდ აწყვია და სადაუ-რი გაყიდულია!

— ერთი კვირის წინეთ გაიყდა წი-ნასწარო დაკვეთით!

— მომეცი ის საკაბე.

— გაყიდულია.

— ის კალოშები მაინც მომიკი, ეგერ რომ აწყვია!

— გაყიდულია.

— კაცო, რას მებუმრები! საქონე-ლი დუქანში აწყვია და როდის გაი-ყიდა?

— სანამ მოვიდოდა, უკვე გაყი-დული იყო.

ყურჩამოყრილი მივედი სახლში. კიდევ კარგი, რომ ცოლი შინ არ იმყოფებოდა.

კემუნტი.

მეკარე (სხვადასხვა ქვეყნის მეფეებს-: — მისი უდიდებულესება „მუშათა“ მთავრობის მინისტრი ეხლა მობრძანდა... დაიცავით რიგი და ყველას მიგიღებს!

თქმულუბა ბიუროკრატის დასაბამ დასასრულზე

(მიზამკმა არკაღი ფლორინისა)

თავდაპირველად იყო ქაოსი - და არეულობა: ძმა ძმას არ ინდობდა (კენი-აბელს), მამა - შვილს (აბრაამი - ისააკს) და მოწაფე მასწავლებელს (იუდა - ქრისტეს). ერთსა მეორის არა ესმოდა რა (ბაბილონის გოდოლის აგება) და იყო ყბედობა, ყვედრება; და უსმინარობა (სვლა ებრაელთა ეგვიპტიდან აღთქმულ ქვეყნისკენ).

მაგრამ ყოვლისა შემძლებელსა ღმერთსა ჩვენსა მოხეზრდა ასეთი უწყობა - უმსგავსოებანი, ცხოვრებასა შიგან დამკვიდრებულნი, და ჰყო ზარბევა: შეექმნა წესრიგი, ერთმანეთის გაგება - მორჩილება და დავალებათა აღსრულების სრული სისრულე, გადაუდებლობა და „ტოჩკით“, „ტოჩკამდის“ ნაწერის კითხვასავით (რა თქმა უნდა, დავითისა მედავითნის მიერ) „ტოჩი-ტოჩობა“.

და აი მოილო მან ცომი ესე „ზამასკად“ წოდებული, შეურია მას მწუბავი სითხე, „გუმერაბიკათ“ ხმობილი, მიუმტატა ცოტა სახამებელი (მამაკაცთათვის) და წითელი ტუჩის

საღებავი (დედაკაცთათვის) და შექმნა ბიუროკრატია.

და დაავალა ღმერთმა მას შექმნა წესისა და რიგისა ქაოსსა, ესე იგი, ზედან სიშავესა მელნისა და სითეთრესა ქალაღლისასა, მსგავსად ქმნისა და შექმნისა ღვთისაგან ამა ხილულისა ქვეყნისათა.

და იწყო ბიუროკრატმაც შექმნა წეს-რიგისა.

პირველად მოილო ბიუროკრატმა კოლოფი რომელიმე ვეება, წოდებული დაწესებულებად, ყურადჰყო შიგთვალი და, რა განიცადა სიცარიელე, სრული, მსგავსად სიცალიერისა გულისა თვისისა, და სიბნელე სრული, მსგავსად სიშავისა შავისა მელნისა ტბისა, ბრძანა გაყვანებად ელექტრონისა სიმებისა და ტელეფონისა ხლართისა.

და მოილო ელნათური ესე, წოდებული „ელექტრიჩესკი ლამპოჩკათ“ და უბრძანა მას: „იყავნ ნათელი!“. და განათლდა სიცალიერე დაწესებულებისა მისისა. და მოილო ყურმილი ესე, წოდებული „ტრუბკათ“ და შეკ-

ზარა ზარმა ტელეფონისამან სიცალიერე დარბაზისა მისისა.

და მოეწონა ბიუროკრატს სინათლე ელექტრონისა და ხმაური ტელეფონისა და დაარქვა მას „დღე პირველი“.

და ნახა მან სინათლეზე კიდევ მეტი სიცალიერე იმა დარბაზისა და ბრძანა მან: „იყავნ მყარნი ამა უდაბნოსა შინა!“.

და დასდგა კარადანი, მაგიდანი, სკამნი, კალათნი, სავარძელნი თუ სხვა რამ დგამნი იმა უდაბნოსა დარბაზისასა და მოეწონა ყოველივე ესე ბიუროკრატს და უწოდა ამას „დღე მეორე“.

და იყო ღამე, ვინაიღგან ანათებად ელექტრონის ლამუთა, ხოლო ბიუროკრატნი მაინც ვერაფერს ხედავდა, მსგავსსა ხმელეთისასა და ბრძანა მან „შეიკრიბნენ წყალნი მელნისანი და ზღვანი ქალაღლისანი ერთ კერძ, ხოლო ხმელეთი მეორე კერძ!“..

და დასდგა ქალაღლზე ტბა მელნისა, ჩაეცა შიგ მკვდარი ბუზი და ასე

მისი დასასრული

საქართველო
ბიზლიროთქა

გაჩნდა ხმელეთი, მოტივტივე ზღვასა შიგან.

და იყო დილა, იყო შუადღე, იყო საღამო, ხელო საერთოდ იყო „დღე ესე მესამე“.

მაგრამ ვინაიდან იყო გათენება დღისა ყოვლისა, მიუხედავად იმისა, რომ ელექტრონის ლამაზ მანქანა თებდა ბიუროკრატის სათვალეებსა, ამიტომ გათენდა დღე იგი მეოთხე.

და რქვა ბიუროკრატმა: „რაღა იგი სინათლე, რასაცა ახლავს ბნელია“?.. და „სინელედ“ იგულისხმა მან არ ყოფნა „მანათობელთა“ თავისისა დაწესებულებასა და ბრძანა: „იყავნ მნათობნ, მანათობელნი დაწესებულებისა ჩემისა, რათა ხალხმა ნახონ ბრწყინვალეობა ჩემი და ბრწყინვალეობა დაწესებულებისა ჩემისა“...

და შექმნა ბიუროკრატმა ორი ყველა მნათობთა ზედან უდიდესი და უელვარესი მანათობელნი „ზამი“ ანუ შოადგილე თავისი, განმგებლად თავისთა საქმეთა ყოველდღიურთა, „ლიჩნაია სეკრეტარა“ ან მხევალი პირადი მდივანი, განმგებელი თავისთა ყოველ - დამიერთა საქმეთა და უთვალავნი ვარსკვლავნი დაწესებულებისა მემანქანე ქალთა სახედ. დასახისინი ცალკ-ცალკე კაბინეტებში და მიაწერა კარებზე: „მოუხსენებლად არ შემოხვიდეთ“, ხოლო შიგნით კედელზე: „მუშაობაში ხელს ნუ უშლით“...

და მიეწონა ყოველივე ესე ბიუროკრატსა, და იყო დილა, იყო შუადღე, იყო საღამოც და საერთოდ კი იყო „დღე იგი მეოთხე“...

მართალია, ბიუროკრატისათვის, აბა, რა მნიშვნელობა უნდა ჰქონდეს რაღაც ოთხიოდე დღესა, მაგრამ მან მანქანა მშვენივრად განიცადა შემდეგი დღის გათენება, რომელიც მას პირველად აუწყა პირადმა თავისმა „სეკრეტარამ“.

და დღესა მას მეტუთესა ბრძანა ბიუროკრატმა შეექმნად წყალში თევზთა, ხოლო ჰაერში ფრინველთა.

და წარმოიშვენ მსგავსად ამა ბრძანებისა სხვადასხვა ტენიკური მსახურნი: კურიერი, დამლაგებელნი საქმეთა მმართველნი, გადამწერნი, გადმოწერნი და რეგისტრატორნი, რომელნიცა რომა ასრულებდენ ყოველდღიურსა სამუშაოთა თვისთა, უტყველ და უუნოდ, ვითარცა თევზნი. ხოლო სხვადასხვა ძმანი, დანი, ბიძაშვილნი, ნათლისშვილნი, დისწულ-ძმისწულნი, თვისნი და მოკეთენი ბიუროკრატისანი ილტვოდენ სხვადასხვა შვებოლებასა, მივლინებასა, თუ ხანგრძლივსა დასვენებასა და მკურნალობასა, უსწრაფესად ფრინველთა ცათსა.

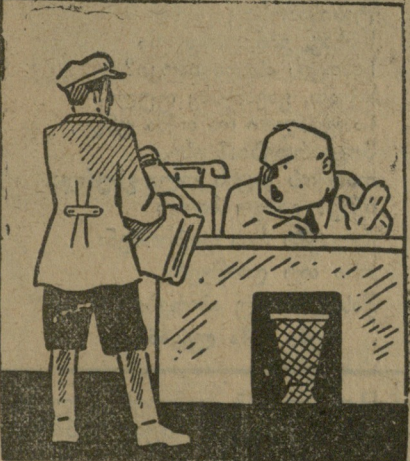
დალოცა ისინი ბიუროკრატმა და

— უკაცრავად... თუ შეიძლება...
— ხვალ შემოიარეთ

— უკაცრავად... უნდა მოგახსენოთ...
— ხვალ შემოიარეთ...

— უნდა მოგახსენოთ, რომ...
— აკი ვითხარით, ხვალ შემოიარეთ-თქო!

— ...რომ თქვენ მოხსნილი ხართ!
— ?!..

უბრძანა: „იბარტყეთ, იმრავლეთ, იქეიფეთ და დაამკვიდრეთ შტატები“... და ესენიცა დია ქეიფობდენ: ბარტყდებოდენ, მრავლდებოდენ და იმკვიდრდებდენ შტატებს.

და იყო დილა, იყო შუადღე, საღამო, ხოლო საერთოდ—„დღე მეხუთე“.

ხოლო დღეს ამას შეექმნესა ბრძანა მან ბიუროკრატმა შექმნა ყოველთა ცხოველთა: ქვეწარმავალთა, პირუტყვთა და მხეცთა საშიშთა მტაცებელთა. მართლაც და წარმოიშვა, თანახმად ამა ბრძანებისა, პირველი პუნქტისა, ყოველგვარნი „სეკრეტნი“ ანუ მდივანნი, მხოზობენი მუცლებსა ზედან თვისთა წინაშე მბრძანებლისა თვისისა, ვერ მნახველნი სახისა მისისა, გარეშე მლიქვნელებისა თვალგმევი თვალგმევი შეტებისა, ხოლო უმეტესად მათ წინაშე თავდახრით დგომისა და კოჭთა ზღმვისა.

აგრეთვე წარმოიშვენ, თანახმად ამავე ბრძანების მეორე და მესამე პუნქტისა, ყოველგვარნი მოლარენი მომპარველნი „ზაეზონნი“ „ზახრუზონანი“, სახელმწიფო ქონებისა მცარცველნი, მგლეჯელნი და წეწეწელნი. მსგავსად საშინელთა მტაცებელთა მხეცთა და ყოველნი მანებელნი, მემთვრალენი, მექრთამენი, უქნარნი, და უმსგავსნი, მსგავსნი პირუტყვისანი რომელნიცა რომა შერეკა მუშგლებინმა დღესა მას წარდგინასა კიდობანსა შინა, რომელსა ეწოდების გამასწოებელი სახლი.

ასე განისვენეს ბიუროკრატმა და ქმნილებათა მისთა დღესა მას მეშვიდესა, მსგავსად საღვთო წერილისა, რომელსა ეწოდების „დაბადება“, ხოლო რომლისაგან წარმოსდგების თქმულება ხალხისა: „დაბადებას და გაწყველინებსო“.

ნარი.

ამის წერილი

შვილის კავშირი

წასულ თვეში, ორი დღე რომ უქ-
მე იყო, ფოსტაში შევედი, მინდოდა
ობჩას დავლაპარაკებოდი.

ფოსტა ღია დამხვდა. სერგოს ტე-
ლეგრაფის აპარატზე მიედო თავი და
ისე ბეჯითად ხვრინავდა, რომ გულ-
ვიძება ვერ შევბედე.

— ალბათ წუხელი საღაც ჩაუს-
ხამს.—გავიფიქრე და ფრთხილად მი-
ვედი ტელეფონთან.

— ობჩა ხარ?— ჩაცხბე მიღში.
პასუხი არ არის. შეკითხვა კიდევ
გავუმეორე, მაგრამ ისევ დუმოდა.
დაურეკე. ხმას არავინ მამძღვეს.

— რაშია ამხ. საქმე? ხომ ხედავ
ხმას არ გცემენ, ამდენი რაწყუნით
კი, მე ხელს მიშლით.— გამოვლვი-
და სერგოს.

— რატო არ მცემენ ხმას? უბრალო
ხომ არ არიან?

— უბრალო კი არა თავმჯდომარე
ლკოა-ღე და ვილატებს ჩხუბი მო-
უვიდით აღმასკომში და ტელეფონი
გატეხეს, ამიტომ ვერაფერს გიპასუ-
ხებენ...

— ჰოოო, საქმე რაში ყოფილა!
ბოდიშს ვიხდი, რომ „მუშაობაში“
ხელი შეგიშალეთ!— მოვიხადე ბო-
დიში და წამოვედი ზევით.

შევიარე კოოპერაციის გამგეობა-
ში.

— სხვა ამხ. აკაკი, როგორ შეეთ-
ვისეთ ერთმანეთს ყოფილი მღვდელ-
ი და შენ, კომუნისტი კაცი?

— ჯერ-ჯერობით არა უშავს! ბუ-
ჰლალტრობაში მართლა სპეცია...

— რას ამბობ, კაცო! სპეცია კი
არა, მაგის დავთრებში ისეა ყორი-
ფილი არეული, რომ ინწყირველი,
რომ ჩამეიყვანო თბილისიდან, ისიც
ვერაფერს გეიგებს შიგა. მერე ისე-
დაც მღვდელურათ უდგება ყორი-
ფელს: თუ ვინმე არ მეეწონა სიფათ-
ში, ისე დაუწყებს ბურღულუნს, რო-
გორც დაჭრილი დთვი!— ჩამჩურ-
ჩულა კარებში გასვლისას გროშამ.

— მერე რავე ფიქრობთ: გადურ-
ჩება თუ არა საბაპარატის წმენდას
და თუ არ გადაურჩა, ვინ გყავთ მა-
გის შემცველი?

— წმენდას ვერ უნდა გადურჩეს
ჩემი ფიქრით, ხოლო რაც შეეხება
შეცმველს, იცოცხლე ისინი იყვენ:
ისეთი კომსომოლა ბიჭები გყავს სა-

ხომ კარგადა ხარ ბიჭო?
რატომ არ მომწერ წერილს?
ხომ იცო—შენ ხარ ეხლა
ჩვენი ოჯახის მცველი,
ე, შვილო ჩალის ფასათ
წაიღეს ჭირანხული;
თითქოს არ მქონდეს მადა,—
თითქოს არ მქონდეს გული.
ასი კომლიდან მხოლოდ
თუთხმეტა მამძღვეს სალაშს.
არ უჩახს ტანჯვას ბოლო
და ბიარც შემწვევს ძალა.
მოჯამაგირე—მითხარ,
რისთვის მინდოდა ამა?
თუ არა სამუშაოდ—
ისე მეც ვიცი ყლაპვა.
კარგი კვება დაბ იხა,
ტანისამოსიც კარგი—
ნეტავ, ვინ დაადგინა
ჩემთვის ასერი ხარკი?
ესთქვათ, გავასესხე ფული,
სარგებლით რა თქმა უნდა,
მოგვარდებიან ისე,
თითქოს კაცის კვლა გსურდა.
იქნებ გაიგო მაინც
ქალაქში რას ფიქრობენ:
ომი თუ დაიწყება,
წასვლას თუ აპირებენ.
შენი მამა ლევანი.

ფინანსო კურსებ დამთავრებულები,
რომ ბუჰალტერია სულ ზეპირათ
იცინან.

კიდევ რაღაცას მეტყოდა გრიშა
ახალს, მაგრამ ისეთი ცუდი სუნი მე-
ცა ბაზრის ირგვლივ თავმოყრილ
ნაგავიდან, რომ კინალამ სული შე-
მეგუბა. მევიჭირე ცხვირზე ხელი და
მოუსვი ობჩისაკენ. გადმოვშორდი
თუ არა ქვაფენილს, ისეთი ორმოე-
ბი და ტალახი დამხვდა წინ, რომ ჩე-
მი საეარჯიშო „ჩუსტები“ სრულიად
უძლიერი მომიჩვენა მასთან ბრძო-
ლაში. მეტი გზა არ მქონდა, დავხუ-
ქე თაველობ და გადავეშვი შიღნაპი-
რზე, რომ გავედი ჩემი ფეხები მუხ-
ლებამდის, ჩვენებურ ჩურჩხელასა-
ვით იყო ამოვლებული.

გვერდზე განხედვისას შევამჩნიე
ელსადგური.

— მართლა კობტა შენობაა შენ
ნუ მომიკლები— წამოვიძახე ხმა-
ბლლა.

— სხვა, ახალი ამბავი რა იცი
აქეთ?

— აქეთ თუ ახალი არაფერია, მა-
შინ ზღვას ჩქიშა დააკლდება. რომე-
ლი ერთი ჩამოგითვალა ამა! თუ გი-
ნდა გაოოანგვიდან დევიწყებ: კაკუ-
ლიამ 12 თასი გაქაფა, ისიდორემ 12
და კიკევიც უძურწა საღაცა ჯანდა-
ბაში. ნოქარმა 700 მანეთი მიირთვა;
ამას გარდა სვირის გლეჯკომში შე-
მეხარჯათ რაღაც „გროშები“.

შენი წერილი, მამა,
გუშინ მივიღე დილით,
(მერჩია რომ მიმელო
ორი ფოხალი ფქვილი.)
შენ ჭირანხულზე ჯავრობ,
მოდი ერთი მეც მკითხე,—
რა დღეში ვიმყოფები
მე შენი გადამკიდე.
უნდევრსტეტში ჩემი
მიღება არ მოხერხდა,
რადგან შვილი ვარ შენი
და მეც კულაკი მერქვა?
სადაც რომ მივაკითხე
ყველგან დახურეს კარი:
კულაკის შვილი ხარო,
არა გვაქვს შენი ჯავრი.
კნიაზი გივი, რეზო —
ყოფილი გენერალი.
ხუტესი მარკოზ, მნათე,
და ნიკო ვაჭრის ქალი
წმენდაში მოყოლილიყვნ.
ჩამოსტროდათ სახე.
ვაი ჩვენ ბედის ბრალი,
ყველგან დავვიგვს მახე.
შენი შვილი კირილე.

გარდა ამისა ხულოგნობაც ვახში-
რდა აქეთ. მარა ყველის მილიციის
ახალმა უფროსმა დათიკომ გადააჭა-
რბა. წასულ კვირეს დამთვრალიყო
მათიკოსას და ბაზარში რომ გემევე-
ლო, შეეხედა სადგურიდან მომავალ
ქალისათვის, ხელათ, „ვაჟკაცურათ“
ლოუჭერია და წოუყვანია „პოსტში“,
იქიდან კი თავის ბინაზე— „დასაკი-
თხავათ“. მარა დაკითხვისას, რო-
გორც ამბობენ, ძალით გაუიმასქე-
ბია და ახლა თურმე, ჩვენი დავითი
ვირის აბანოში ყვლიბავს თვალებს.

უცბათ ჩვენი ყურადღება ცხენის
ფეხის ხმამ მიიპყრო.

ვინაა კაცო ეს ძველი პრისტავი-
ვით რომ პრანწავს თვალებს?— შე-
ვეკითხე ვანოს ცხენოსანის გავლის
შემდეგ.

ვინ არის და მასწ. მიხა წაქაძე. მა-
გაზე მოდის ჩვენ აღმასკომს შეკით-
ხებები:

„არის თუ არა ბობოლა გლეხი,
ჰყავს მოსამსახურე, მოჯამაგირე,
ყიდის თუ არა წელიწადში 30 სპა-
ლნე ღვინოს და ეწევა მევახშეობას
თუ არაო.“— ესენიც სწერენ თურმე:
მიხასთანა საწყალი გლეხი ობჩაში
ერთიც არ არისო... ხნ რა უნდა მის-
წერონ! მიხას ცოლის გაკეთებულ
საკაპურებს რომ კაცი სქამს, მერე
იმაზე კიდევ ძვირს იტყვის?!?

— როგორ მალე გაქაღარებულა ჩვენი ივანი!

— გაქაღარებულა კი არა, საპარიკმახე-როში წვერი გაიპარსა და ჭრილობის დასაფარავად სახეზე ზამბები აქვს მიკრული.

— მოწყალება გამოიღეთ... მუხჯი და ყრუ მამა მყავს!

— კ, კო... შართალს ამბობს ჩემი შვილი!

სამტრედია. ბახტაძე.

მასწ.: — აბა, მითხარი, ვინ იყო ლუარსაბი?

მოსწ.: — ლუარსაბი იყო: თავადი, აზნაური, ზარმაცი, ცრუმორწმუნე, მუქთახორა, არამშრომელი და შურიანი...

მასწ. (გეორგე მოწადეს): — აბა შენ მითხარი მოკლეთ; ვინ იყო ლუარსაბი? — წმენდის კანდიდატი, მასწავლებელი!

ტფილისი. გურდული

მეეტლი: — მობრძანდით! ეტლი თავისუფალია... როგორც გნებავთ წაგიყვან!

მბზაზრი: — ამ ავტომობილმა ამ მეეტლებს დიდი ზრდილობაც ასწავლა!

ტფილისი ალექო.

წმინდა... წმინდის გამოცხადების შემდეგ.

ს ე ჯ ი ბ რ ი ასალგაზრდა მხატვართა შორის

ვისაც სურს შეჯიბრში მონაწილეობის მიღება, უნდა გამოგზავნოს 1-2-3 კარიკატურა, რომლის შინაარსი უნდა შეეხებოდეს ადგილობრივ, ან და საზოგადო ცხოვრების რომელიმე აქტუალურ საკითხს.

სხვა ყურნალ-გაზეთებიდან ამოღებულ მასალების მიხედვით, შესრულებულ ნახატს, ყიუნი არ გაიხილავს.

შეჯიბრში გამარჯვებულ მხატვართა ნახატები და იბეჭდებიან სპეციალურსა (შეჯიბრის) და სხვა გვერდებზე და ავტორებს ჰონორარი მიეცემათ ჩვენი მხატვრების თანაბრად.

გეორგე ხარისხიანი ნახატები, რომლებიც მისაღები იქნებიან, დაიბეჭდება „ასალგაზრდა მხატვართა გვერდზე“ და მათ ავტორებს მიეცემათ ჩვეულებრივი ჰონორარი.

შეჯიბრის შიოიგი გამოცხადდება „ტარტაროზი“-ს საიუბილეო ნომერში.

— მშვიდობით, ჩემო პორტფელო!

სამბრაილის ხანძარი, — რაზმი ველარ ღამსძარი.

ჯურზა.

ყოველგვარ ხელობისა და ოსტატობის შესწავლაში, პრაქტიკას მთავარი მნიშვნელობა აქვს. წადის შეკერვის შესწავლას ლექციებითა და სახელმძღვანელოებით ვერაფერს შესძლებს.

ასევე ითქმის მეხანძრეთა რაზმის შესახებაც. რა თქმა უნდა, ამ შემთხვევაში, თეორიასაც დიდი მნიშვნელობა აქვს, მაგრამ მთავარი მაინც პრაქტიკაა.

ამიტომ, სამბრაილის ცეცხლის - მქრობელთა რაზმი პრაქტიკას (ესე იგი ხანძარს) ელოდება, რომ დახელოვნდეს ამ საქმეში; ხოლო ხანძარი იშვიათად ჩნდება (განგებ ხომ ვერ გააჩენ?) ამიტომ, მთელი რაზმი „მშვიდობიანობის დროს“:

სწავლისათვის თავს არ იტყენს. ან ძილშია, ან ამოტყნარებს, — ხოლო მაშინ გაიღვიძებს, დარეკავენ როცა ზარებს.

იმედი აქვთ — გვიშველისო რკინისგზელი მეხანძრენი... ანდა რა ჰქნან? — აღმასკომმა გაუყიდა იმათ ცხენი!

ცხენების მაგიერ თავისი საქიროებისათვის აღმასკომს ავტო გამოუწერია. რატომ? რისთვის?

აღბად, იმიტომ, რომ — თუ ვინიცობაა უწინდებურად კიდე გაგვიჩნდა ცეცხლი, ავტოთი მაინც უმველით თავსო!

რაზმმა ვი ვერ გადაარჩინა თავისი დერეფანი, სადაც სახანძრო იარაღები ეწყო.

ხანძრის დროს ყველა გაიძახის, რომ საქიროა მეტი ყურადღება და მუყაითობაო. მაგრამ ხანძრის ჩაქრობასთან ერთად, მათში „ექსტანზიცი“ ჰქრება და ისეთივე ფერფლად რჩება, როგორც დამწვარი შენობა.

როცა გახდა ადგილკომი, აუბუნა ყველას ომი.

ნეტარი.

სოკრატ ღამიუაშვილი — ხაშურის აფთიაქის სანიტარი წინედ ურიგო კაცად არ ითვლებოდა. მაგრამ მას შემდეგ, რაც ადგილკომის თავმჯდომარედ აირჩიეს, აზრი და შეხედულება გამოიცვალა როგორც თავისთავზე, ისე სხვებზედაც: თავისთავზე დიდი წარმოდგენა სხვებზე ვი — პატარა. მას ასე ჰგონია, თქმოს მთელ ხაშურში ყველაზე უფრო ჭკვიანი თვითონ არის, — ფილოსოფოსად მოაქვს თავი. (სოკრატი რომ ჰქვია, აღბად ნაშრომი)

ავირჩიეთ ადგილკომად, და ასწია მაღლა ცხვირი; დმერთმა ნურვის შეგახვედროს განაბრაზი, ანაყვირი.

აროზე არ ვუშველით. გაეზრდება ცხვირი დიდათ, ისე დიდათ, რომ გაედვას ცას და მიწას შუაში ხიდათ.

ეს არც იცე ცუდი საქმეა, თუ ცას მივსწვდებით, (მეცხიერება ამისათვის თავს იკლავს), მაგრამ სოკრატის გრძელი ცხვირი მაშინ კიდე უფრო მეტად დააზინებს ხალხს.

ყოველივე „სიამოვნების“ თავიდან ასაცილებლად, სოკრატი უნდა განთავისუფლდეს აუცილებლად.

რა კარია მაჭარი, ჩამოგვიღვამს ვაჭარი.

რინელის ძმა.

— „ხერხი სჯობია ღონესო, თუ კაცი მოიგონებსო“ —

სთქვა თავისთვის ანტონ შუბთიძემ (საჩხერე), როცა ადგილობრივად უარი უთხრეს მის შვილს სასწავლებელში ადგილზე.

მაგრამ, გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლად, საჭიროა ვიცოდეთ — ვინ არის ანტონ შუბთიძე?

გაიცანით. ეს გახლავთ:

ჩარჩი და ნამსი ვაჭარი — საჩხერის თემში ცნობილი. გლეხებს რომ ტყავი გააძრო, ყველასაგან არის ვმოზილი. აქ რომ პილპილი ამოცხხეს, ხაშურმა შეიფარაო.

ამბობენ: — გამგეს და სხვებსაც „უფცქვინა“ ბლომად ფარაო!

რა თქმა უნდა, რასაც ამბობენ ყველაფერი რომ სიმაართლე იყოს, სიცრუე მაშინ აღარ იქნებოდა. მეუბნობნებელსა და მოხეტიალე ცნობებს არ ვუჯერებთ, მაგრამ ფაქტი თვითონ, რომ ამბობენ: „რა კარგია მაჭარი, ჩამოგვიღვამს ვაჭარი“ — ი? მაგრამ მაჭარმა მალე იცის წასვლა. ვიღაცეებს სიფრთხილე ჰგმარებდათ, რომ თან არ გაყვენ.

მილიცია ცქერით სტაგება, როცა ხარი თავში ტყდება.

ტარ-ფი.

ჩვენი პოლიტიკა — სხვის საქმეში არჩარევისა და მშვიდობიანობის პოლიტიკაა.

აი ეს გარემოება დუშეთის მილიციის კარგად შეუგნია და თავისს რაიონშიაც ატარებს ამ პოლიტიკას, ესე იგი არ ერევა სხვის საქმეში და მშვიდობიანობას იცავს თავისს ოჯახში (სამმართველოში, — და არა რაიონში).

მილიციის უფროსი ამბობს:

— ჩვენ არ წამოვედებით პროვოკაციის ანკესზე. ჩვენ განვაგრძობთ ჩვენს ძირითად პოლიტიკას: არ ჩავერევით სხვის შინაურ საქმეში. რა ჩვენი საქმეა, თუ ისაკა ჭამიაშვილი:

ცოლს, ეჩხუბება ყოველდღე, ქალს დღე ადგია შავია. მოკვლის განზრახვით ვაუპო ცოლს ერთხელ ხარით თავია.

ცოლმა იჩივლა, მაგრამ მას არცინ ათხოვა უურია...

— „ჩვენ არ გვეხება... ეს საქმე ცოლ-ქმრული, შინაური“.

და, მართლაც, ქალს ურჩიერ:

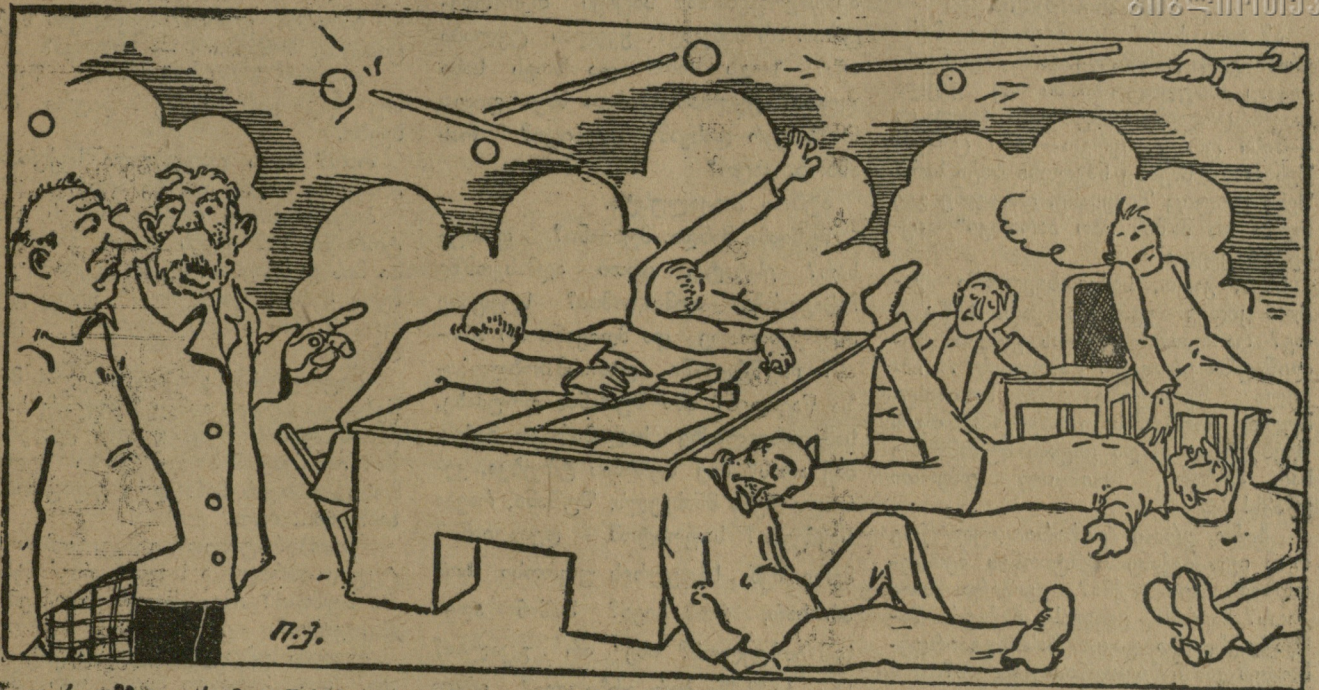
— ქალო, ზამთარი კარზე მოგადგა და ეხლა გინდა გაეყარო ქმარს? ეხლა დაშორება არც შენთვის არის ხელსაჭრელი, და არც შენი ქმრისათვის!

ასე ეუბნებიან მილიციაში; ხოლო აღმასკომში კია:

— „და ეშინოდეს ცოლსა ქმრისა და ძროოდეს წინაშე მისსა, რამეთუ ცოლი არს მონა თავისა ქმრისისა!... ეს სიტყვები სახარებისა... შენ ხომ ქრისტიანი ხარ?!. რა ვუყოთ მერე, რომ ხარი დაგარტყა; ქმარია, უნდა მოუთმინო! — ასწავლიან ჭკუას აღმასკომში.

არის ისეთი ორგანოებიც, რომელთა პირდაპირი დანიშნულებაა — საზოგადოებრივ ორგანოთა ასეთ მესვეურებს, ჭკუა ასწავლიან.

— რა ამბავია რომ დაწესებულებაში ყველას სძინა ეს?
— ყოველთვის ასეა! ძილი არ უნდათ თუ?! ღამით საბილიარდოში არიან და დღისით კი სამსახურში იძინებენ.

„უსინდისობა“

ყველაფერი შესაძლებელი მეგონა. ყველაფერი მინახავს: ჩოხატაურიდან დღეშეთამდე ყველაფერი მომივლია. ქალაქი ტფილისიც მინახავს, მაგრამ ის კი არ ვამიგონია, რომ ვაკი თავისს — „სიგლახეს“ იკვებნიდეს; თავის „უსინდისობაზე“ ლაპარაკობდეს.

თუმცა, არც მაინცდამაინც სახარბიელო დასაჩემებელია „უსინდისობა“, მაგრამ ფაქტები მაინც თავისა არ იშლიან.

ნუ თუ „უსინდისობა“ არ არის ის, რომ ივლიანე მარკოზია ძველ ხურჯინივით ჩამოეკიდება მასწავლებლებს, ჯამაგიროს მიღების დროს და სასადილოსკენ მიათრევს? (თავის ხარჯზე ქეიფის მუდამ წინააღმდეგია). პოლიცია ასეთმა კაცმა დამბატიუა და 5 მანეთი დამხარჯა, მხოლოდ იმისთვის, რომ ლითონისათვის ის გაზეთში არ გამეფერა. თანაც მოთხვა: — შენი პატრივისკება ჩემზე იყო, თუ შენ თაყაიშვილს რომელიმე გაზეთში გასწერავ, რადგან მან „ტაროტაროზში“ ჩამავლოო. მე კი ავიღე და თითონ მარკოზია გავსწერე გაზეთში.

განა „უსინდისობა“ არ არის ის, რომ ერვანდ ამირზადგულიანმა ისეთი დახასიათება მომცა, რომ ქვას გააბობდა; გამომიყვანა თითქოს სოციალიზმი დამემყარებოდა ალბულაღში,

წმენდის წინ კედლის გაზეთში მათ დეზერტირობასა და დაუდევრობაზე. განა „უსინდისობა“ არ არის ის, რომ ერვანდ ამირზადგულიანმა ისეთი დახასიათება მომცა, რომ ქვას გააბობდა. გამომიყვანა თითქოს — სოცია

ჩვენი „სულიკო“

ახალდაბა

ბიუროკრატსა ვეძებდი, ვერ ვნახე დაკარგულიყო. სადგურის უფროსს შევჩიველე, აქ ხომ არ არის ილიკო?

მან გორცხვად თავი დახარა, მის ტრფობით დადაგულიყო. (ველარ ვიცანი მცინარე იავორ მახარაძე თუ იყო).

და მიპასუხა: — ჭაბუკო, ჩემო უძცროსო ძამია, ნუ თუ არ იცი — ის ჩემთან არის სულ წელი სამია.

ერთად ვცხვრობდით ძმასავით, დღესაც ერთი გვაქვს ჭირია; როგორც თევზს წყალი მდინარე, მე იგი ისე მჭირია.

ესა სთქვა, პირი იბრუნა კაბინეტისკენ წავიდა; ვიფიქრე: „დესპე“ ილიკოს ვინ მოგვაშურებს თავიდან?

ლიზმი დამემყარებოდა ალბულაღში, მე კი სამაგიეროდ, გაზეთში გავაჭრელე.

განა ათვერ უსინდისობა არ არის ის, რომ დღეშეთში მოსელოსას, როდესაც „მსუბუქი კაველერისტი“ გავხიდი, მიკიტნებმა დამბატიუეს და დარბაზობა გამიმართეს იმისათვის, რომ არ დამესვა საკითხი წითელი სასადილოს გახსნის შესახებ. მე კი მეორე დღესვე კედლის გაზეთში გავაჭრელე და აღმასკომშიც შეიტანა გეგმაში წითელი სასადილოს გახსნა.

განა „უსინდისობა“ არ არის ის, რომ რაიკომის მდივანი სამაგლიშვილი და მილიციის უფროსი დათრობისა და სროლისათვის კედლგაზეთში გავსწერე, რისთვისაც ორთავეს ნიშნული ამოსცხეს?

განა „უსინდისობა“ არ იქნება ის, რომ საბავშვო ახალშენის გამგე კარსანიძე, რომელიც ერთდ იმავე დროს არის: ათწლედის პროფესორის, საბავშვო და რაისკოლების გამგე, რომლის ჯამაგიერი 10 უწყებაში სწერია და მარტო ახალშენის გამგეობისათვის სულ რაღაც ორასორმოცდაათ მანეთს იღებს და სხვა გამგეობებიდან კიდევ სხვას, — გაზეთში გავსწერო?

განა ეს „უსინდისობა“ არ იქნება?

ბ—ი,

ტინტრაჯა.

საბჭოთალო

ა? ალე ხარ? ძალიან კაი, მარა ერთი ვერ მომიწონებია შენთვის: მაქანე ამბულატორიაში თუ ყველა თავის ცოლებით მუშაობს (ყვლიკო — მისი ცოლი, სერგო — მისი ცოლი) შენ რაღა სხვაზე ნაკლები ბიჭი ხარ? შენი ცოლიც შეიყვანე, დაიჯინე გვერდში და მაშინ „პო პაროჩი“ იქნებით ყველა.

სხვა, კაცო, სამკითხველოში კატომ კიდევ ვერ დაამყარა სიწყნარე? რა იყო? კედლის გაზენთა წელიწადში ერთჯერ გამოდიხარ? იმხელა წერილებია შიგ მოთაქსებულო, რომ წასაკითხვად, თვის შევებულება უნდა ეილოს მუშაზე? ნუ ხარ მასხარა, კაი თუ ღმერთი გწავს!

ბიჭო, ერთი მითხარი, კულტურე რომ იყო მაქანე მარტიონის მეთაურობით, რა ქნა? გეიპარა საიქიოს? ჩაიძინა ყველას? მაქაური მასწავლებლები ვაკეთებან გვიპრდებოდენ და ჩამეყვინთა ყველას?

წკრ... წკრ... წერეთლის სახელობის სამკითხველო ხარ? ანიჩკა თათვიშვილი მინდა.. რომელი ხარ? თამარა?.. რომელი, შე ქალო? მაქანა თამარა და კატო ოთხმოცდა ათი. გოგო, იგი წიგნი კიდევ არ მეიტანეს? ორი წელიწადია ჩაწერილი ვარ რიგში, რომ ის წიგნი მხვდეს. არ მოაქვთ! მაგი რომელია? ანია? მოდი, მოდი, ნუ გცხვენია. სწორედ მითხარი — რამდენი წიგნი გაქვს გატანებული ნაცნობებზე? არც ერთი არ მოიტანეს? სულ ერთია „მაბიჭებში“ მანც არ დაიკარგება!

ბრაგუნა.

ფარცხანაყანეში ქუთაისის ოლქი

ფარცხანაყანეშია? ჩემი ძაბიე, აღმასკომს დაშლაპარაკე. არვინ იქნება? შენ შემადერთე....

ჰა! აღმასკომი? ლარვენტი ხეჩია? კაცო, ეგ ფოშტა არ მიშვებდა შენთან. რა უნდა თუ იცი? ასე იცის მუდამ?!

რას გთხოვ იცი, — ეჭიმი ილია მინდა, ბი ის, ქვრივი ქალების გალახვაც რა ცოდნია. არასდერი იცი? ლავრენტი, ამდენნანს თუ ქურში იყავი ჩამძვრალი, აწი მანც ამოლი ზეზე და შეხედე რა ხდება შენს თემში. ქურები აწი ღენისისათვისაა საჭირო და არა თქვენს საშუღრათ.

დოუძახე ილიას, მასთან მაქვს სალაპარაკო.

ილია ხართ? გამარჯობა, კაცო? ხეირიანად დეილაპარაკე, ვერ ინძრევი! ქელებში გაძენი? ქელები, ქორწილი, ნათვლა, დღესასწაულები ყველა შენი საქმეა. მღვდელი ვერ გაძღება შენსავითო. სად გცალია

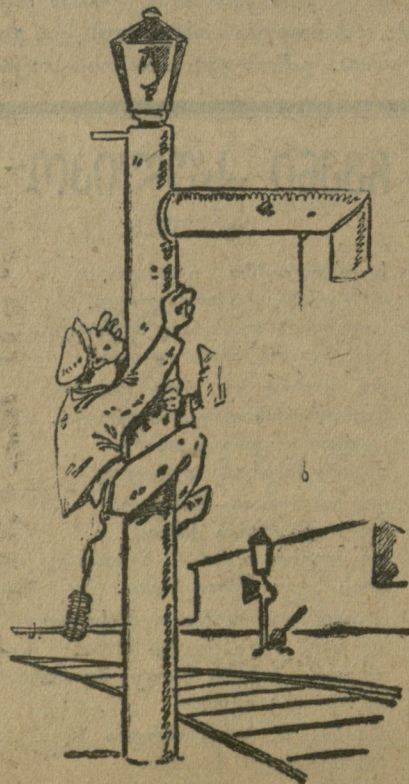
ავადმყოფებიზა? სიცხეს თერმომეტრით არ სინჯავ? ყველას ტყლივი აქს? ზოგს ორი და ზოგს სამი ფუთი? ტყლივის გარდა სხვა დიანონოზს ვერ დასვამ? არ იცი? რას ამბობ, კაცო?

ატბოი პოქალუსტა.

მუხიანი მინდა, მუხიანი? ფოსტა ხარ? ესტატე, ერთი აღმასკომში ჩამაყურე. აღმასკომია? სტეფავე თავმჯდომარე და მდივანი არ არიან? ოფშქვეთში ღვთისმშობლობაზა წავიდენ? აბა შუშანას დოუძახე, სამკითხველოზე სალაპარაკო მაქვს. მაქ არის? მიე შუშანას ტრუბკა. ყეთილი შენს მნახველს, შუშანა, რავა საქმეები? საფოსტომ დეიგვიანა? მერე შენ სადგურის უფროსი ხომ არ ხარ, რომ ჩივი? მაშინ ღლებ სამკითხველოს? ისე არ გცალია? სხვა საქმეში ხარ არჩეული? ერთი ვერ მოგიწესრიგებია და სხვაში ვინ ავირჩია? ამბულატორიაში ვერ შევარაწყუნებ? დაკეტილია? კვირაში ვიდი ღღე სულ დაკეტილია?

ამენდა ჩვენი თემი და ეს არის?

კრიკინა.

შარაიახის საღმურში

ზარიშნა, გესმის? მღვიმევის სექციასთან შემადერთე — გატოვა? იაკინთე ხარ? გამარჯობა შენი. თუ კაცი ხარ, მიაბე მაღაური ამბეები.

რაო? თლა დაღუბული სექციია? არაფერი თავის დირზე არაა?

პატარა საქმე რომ გქონდეს კანტორაში, სან დღეს მანც მოუნდენი მის გაკეთებას? ვერც სექციის გამგეს, ვერც „ტაბელიკის“, ვერც უფროს მუშას თავის ადგილზე ვერ ნახავო?

ბიულეტენზე გინდოდა ხელის მოწერა და სექციის გამგე შუბლაძე სამი დღის ძებნის შემდეგ ნახე მეჩხერაში? ორი დღის ბიულეტენზე ხელის მოწერისათვის სამე დღე გავაცდინა? ხა-ხა-ხა... რაო?

კოოპერატივიო? გამგე, კომოთემ, ტყუილტურალოდ სცემა კოპერატივში მუშასო? იმი, მია რავა იქნებოდა, კაცო?

ყველას უბღვერს, ლანძღავს? იმე და, თუ მართლა ასეა, ვერ მიაყოლებთ მაქედან?

რაო? დადგენილი იყო მისი მოხსნა, მაგრამ ქიათურის მუშკოობის გამგეობამ მანც ვერ მოხსნა?

პროტექტორი ჰყავს ალბად, გამგეობაში, მაგრამ ეს „ჩისტკა“ მასაც „გასჩისტკავს“ და მის კომისიასაც.

რაო? ეჭმები ველარ ოუდიან ხალხის სინჯავასა და რეკებტების წერასო! რაშია, კაცო, საქმე? გამოუცხოებელ პურს ჰყიდინან, რომ წონაში მეტი მოვიდისო? მერე და სანიტკომისია რას აქცევს ყურადღებას.

მაგენი ყოფილან თვითონ სასანიტარო და გასაწმენდი მაქედან.

რაო? ეჭმები ველარ ოუდიან ხა-არიგებენ თავის დროზე?

რა ღმერთი გაუწყრა? ალბად, ხელმღვანელები არ ვარვან.

ჰო, მართალია, იაკინთე, ჯამაგირების დროს, რომ „ტაბელიკებს“ რევიზია გოუკეთეს, რავა წვიდა თუ იცი მათი საქმე? ყველა „ტაბელიკებს“ ჰქონდათ „შეცდოვა“. ათი დღის მაგიერ ზოგს თორმეტი და ზოგს ცამეტი დღე ჰქონდათ „შეცდომით“ დაწერილი? ეს შეცდომა არ ყოფილა, ალბად, „გამასქნება“ უნდოდათ ზედმეტი დღების.

რაო? ყოფილმა მრეწველმა ბიძინა პრუსიამ მაღაროში მუშა ჩუბინიძე გალახა და ამისათვის დააწინაურეს? აბა შენც მასე ჰქენი და ათისთავად მანც გადაგიყვანებენ. მარ-თლაც ასე აპირობ? ხა-ხა-ხა-ხა? ღმერთმა ხელი მოგიმართოს..

ნახვამდის, ნახვამდის...

ღონ-გან.

ცნობათა მიღება

საბჭოელი
ბიზნისი

მ. ტყეშელაშვილი (აქვე) ზესტაფონის საავადმყოფოს
ნ. ნ. ხებ გვატყობინებთ:

ზესტაფონის საავადმყოფოს,
(ღმერთმა კარგად ამყოფოს)
ადგილ უცვლია

და პატარა სამ ვერსამდის გაუვლია.

თქვენი ლექსიც არ ჩამორჩა ზესტაფონის საავადმყოფოს: მანაც „პატარა“ ადგილი იცვალა და კალათისაქვე „გაიარა“.

ბ—ვა—ჯას. (სამტრედია). რედაქციამ დიდი „სიხარულით“ და „აღფრთოვანებით“ მიიღო თქვენი ვრცელი ავტობიოგრაფია და სცენა, რომელიც რამდენიმე სტრიქონის გადაკითხვისთანავე ახტა, იახტა და თქვენს „უკიდავ“ ავტობიოგრაფიასთან ერთად „ტარტარი“ სანაგვი გოდორში ჩახტა.

მელიძის (ბორჯომი). თქვენს კორესპონდენციის გვითხულობთ:

„ბორჯომის კოლხერათის უნივერსალურ მაღაზიაში კალაშების დარიგების დროს რიგში მდგომ ფენშიმე დედაკაცებს მუცელი წაუხდათ“—.

ნორჩი თაობის ასეთი მასიური განადგურება მეტად სამწუხარო ფაქტია, მაგრამ რა არის აქ სასაცილო? გარდა ამისა, რა შუაშია აქ-ტარტარი? ის ხომ ამ საქმეში — „უქმანკა“, როგორც ბატკანი“. გაცნობებთ აგრეთვე, რომ ტარტაროზი ჯერ არ შესდგომია სტატისტიკურ გამოკვლევის შობდენას ფენშიმე ქალების მუცლის წახდენის გარშემო.

მ. კ—ელს (სენაკი).

თქვენი ლექსი „ახლა-უბდა“
გადაბრუნდა-გადამობრუნდა:
ვერაფერი ვერ გაუგეთ:
იმის ავტორს რის თქმა უნდა,
ძველი იყო ლექსის თემაც
მოგვეწყინა, გადახუდა
და ამიტომ თქვენი „ზრომაც“
კალათაში ჩარახუნდა.

მ. მ—ს (სენაკი). თქვენი ლექსიდან ვტყობილობთ, რომ მასწავლებელ ეპიფანეს პედაგოგიურ საბჭოს სხდომაზე „ტურნე-ჩაწითლებულ-ჩაპაპადებულ მასწავლებელ ქალის—კ—საკენ გაუწვია. კ—ს კი უკან დაუხევია (ალბად სტრატეგიულ მოსაზრებით). „რა მიზანს ისახავდა ეპიფანე?“ კითხვით თქვენ. ეჭვი არ არის, რომ მას კომპლექსური მეთოდის განხორციელება ნდომია, მაგრამ ასეთი კომპლექსის და ისიც საჯარო კრებაზე განხორციელების მსურველ მასწავლებელს, უკან „უესტის“ დაკომპლექსება მოუხდება.

„მასწავლებელი კ—ანი მთელ გაკვეთილებს თავის ავტობიოგრაფიის შოკოლას ანდომებს, განსაკუთრებით კი ხშირად მოგვეთხრობს იმას, თუ რა დრო გაატარა მან საღამო-წარმოდგენაში „ჭაჭიას არღანზე“ ქეიფის დროს.

ეს ალბად იმიტომ, რომ ქეიფის მეორე დღეს „ქალბატონ“ მაროს „საფქეავი ელევა“ და თუ არ გამოსწორდა, ასეთ პედაგოგს განათლების განყოფილება ადვილად შეეღებო.

დ. ბ—მს. თქვენი ნახატები „12 წელი“ და „ვიზე როგორ მოქმედებს ტარტაროზი“—არ იქნება ჟურნალში „გამომასქენებელი“, რადგან იდეაც და შესრულებაც სხვისი ნახატიდან არის „გადმოიმასქენებელი“.

კაკლარაძის (სუგდი) — როგორც თქვენი წერილით ვტყობილობთ ზუგდიდის მიწა-ტყის კავშირის თავმჯდომარე მართლაც „კაცი ყოფილა და ქუდიც თავზე ხურებია“. ტყუილა კი არ ლილინებს:

„ქიციც ვიცა ქიცმაცურიც
არშიყოზა, სიყვარული,

ლამაზებს და ჩემს ცეთილებს
ენაცვალს ჩემი გული“.

თქვენც გული ნუ ვაგიტყულებთ, რომ ასეთი „სახტა-მენტალურად“ განწყობილი თავმჯდომარე დაუსჯელად „პედლოგისტობას“ და პროტექტორობას, რადგან მაზრის მოსამართლე და პროკურორი“ მისი: „ნა...“ და მირონი“

მოკლე ხანში:

ჩამწარდება ამ ვაჟბატონს
საქმეები ხაგმირონი.

„ჩორტ უზნაიტ“-ს (ჩაქვი). ხატია საც ვოუ ტარტაროზი ტარტარობა შეითან-მეითან და ჩერტოვსკი პაროდი დიავოლიატა, მაგრამ მინც სმისლუ ვაშუ პისმუ ნე უზნაით,—და ამიტომ, უფსკერუ გოდორუ პასილაიტ-ჩიორასს. (ხარაგოული). როგორც თქვენი დეპეშიდან სჩანს: ხარაგოულის ათწლედს

შემოუღია „მოღნა“—

დიპლომი მისცეს რჩეულთ
და არ მოსთხოვოს ცოდნა.

ამავე მოსაზრებით მათ მეათე ჯგუფში ყოველგვარ ცოდნის გარეშე გადაუყვანიათ მოწ. ვ. ტ—ძე, „რადგანაც ტ—ძე იყო სათემო ბავშთა კომ. ორგანიზაციის (ბ. კ. ო.) და სასკოლო თვითმმართველობის პრეზიდენტის თავმჯდომარე“. განათლების განყოფილებამ უნდა მოაგონოს სასკოლო საბჭოს, რომ თუმცა საზოგადოებრივი მუშაობა კარგია, მაგრამ ასეთ უმეცარ „საქმეებს“ გამოშვებში სკოლა „გრომადაც არ ვარგია“.

შემდეგ თქვენს წერილში გვითხულობთ:

მ. ტ—ს (ზესტაფონი). თქვენი ლექსი ასე იწყობა:
„ახლანდელ დროში, ტარტაროზი.

რა არის გასაკვირი,
რაში ჰგონია უველასა
ქლასა დადაქის ვირია“.

ზოგიერთ მოლექსესაც მისი ლექსი კარგი ჰგონია, მაგრამ, როდესაც „ორმად უკვირდება“, სხვანაირი სურნა ასდის და ამიტომ პირდაპირი მარ პროტით სანაგვე გოდორში „ჩაადის“.

ახ-კომ-კორს. (გომი) — ექიმბაშ იაგორას შესასახებ გვატყობინებთ:

„მატყუარა გლეხებისა,
ხშირად ასე მღერის:
„ჩინებული მკურნალი ვარ
მუნისა და ბღერის.
თინის ხსნარით „გურჩინ“ მუშტრე
ხუნაგხა და შაკიკს,
თანაც ფულებს ვიჩხრიალებ,
არვის ცარჩენ კაპიკს.

ტარტაროზმა ტელესკოპი გამოიწერა პარიზიდან, რომ აღმასკომმა მიავსოს ასეთ „მკურნალს“ და შეუღლიოს მსგავსი პარაზიტებისაგან მის სოფლის „განკურნებას“.

ჩუქსთაველის გამხიროზე დაწინაურდება მუნიანი ძაღლი, რომელსაც სანიტკომისია ყურადღებას არ აქცევს

1. კაბინეტში იჯდა ფართოდ
სოკოტრესტის დირექტორად.
მას არავინ არ მიაჩნდა
თავის მსგავს და თავის სწორად.
მაგრამ ნახეთ!.. წმინდამ მაინც
არ დაინდო დირექტორი—
გასწმინდეს და გამოაგდეს,
ვერ-რას განდა პროტექტორი.

2. ამ გამგესაც დაემართა
მსგავსი საქმე და ამბავი.
მასაც სწამდა, რომ მის გარდა
სხვას არა აქვს ჭკუა, თავი.
მაგრამ მასაც ამოშკრეს და...
მიაცილეს ღია კარებს.
თქვენ გგონიათ, რომ აწ ამით
არავინ არ გაიკარებს?

3. აქ დირექტორს, იქ კი—გამგის
სამმართველომ სცა პატივი,
და ეს კაციც შემოცურდა
სოკოტრესტში, როგორც ტივი.
მას დიდხანს ცდა არ დასჭირდ
მალე მოხვდა ზუთის ხელში
და ჩაბრძანდა თავისუფალ
დირექტორის სავარძელში.

4. აქ მის ნაცვლად გამგის ადგილს
დაეცვრა „დირექტორი“.
(რაც ტრესტიდან გამოსწმინდეს,
იღე გავიდა მხოლოდ ორი).
ეს ხომ წმინდა აღარ არის!
დაისხომეთ ეს იგავი, —
და ერთიდან მეორეში
ნულად შეგვაქვს კვლავ ნავი.